

Gill Sims

~*☹#@!

PREČO

~☹#☼!

MAMA

NADÁVA

Útrapy podráždenej
matky

#☼X☹!!

Ljndeni

Prečo mama nadáva

Vyšlo aj v tlačovej podobe

Objednať môžete na
www.lindeni.sk
www.albatrosmedia.sk

Ljndeni

Gill Sims

Prečo mama nadáva – e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2020

Všetky práva vyhradené.
Žiadna časť tejto publikácie nesmie byť rozširovaná
bez písomného súhlasu majiteľov práv.

ALBATROS MEDIA

Gill Sims

PREČO
MAMA
NADÁVA

Útrapy podráždenej
matky

Ljndeni

Pre AE a AT

OBSAH

JÚL / 9

AUGUST / 19

SEPTEMBER / 45

OKTÓBER / 91

NOVEMBER / 127

DECEMBER / 167

JANUÁR / 237

FEBRUÁR / 255

MAREC / 281

APRÍL / 303

MÁJ / 321

JÚN / 335

JÚL / 361

POĎAKOVANIE / 373

JÚL

PONDELOK, 18. JÚLA

Mám presne týždeň, kým sa začnú letné prázdniny. Nemôžem si pomôcť, ale hrozne závidím rodičom z knihy *Slávna päťka* – mama a otec sa Juliana, Dicka a Anne nielen zbavili tým, že ich jednoducho nechali u tety Fanny a strýka Quentina pri hociakej príležitosti, ale teta Fanny ich vždy posielala na ostrovy, do vresovísk a zálivov, kde sa to len tak hemžilo KRIMINÁLNIKMI, KAZISVETMI A PAŠERÁKMI, aby mohol strýko Quentin pokojne pracovať na svojich vynálezoch. Často som rozmýšľala, či by som si mohla niečo také dovoliť, keďže som kedysi taktiež niečo vynašla – jednu úžasnú aplikáciu, ktorá mi krátky čas zarábala nádherné sumy peňazí, hoci svet aplikácií je nestály, dnešný hit môže byť zajtra zabudnutý a nikto si ho už nekúpi. Som si istá, že keby som mohla poslať deti žiť von a nechala ich cez leto zdíviet' (a zabránila im flákať sa a jesť keksíky), dokázala by som znovu vymyslieť niečo, čo by malo rovnaký úspech. Ak si dobre spomínam, vynálezy strýka Quentina nikdy nezarobili peniaze, preto boli s tetou Fanny chudobní a museli sa starať o protivných synovcov a neter, čo ešte zdvojnásobuje, aké je nefér, že ľudia dnes krúčia nosom, keď v prvý deň prázdnin vyzbrojíte deti bicyklom a balíkom sendvičov a prikážete im, aby sa doma neukázali, skôr ako sa normálne vracajú zo školy. Jane má teraz jedenásť rokov a na to, aby bola ako dieťa zo *Slávnej päťky*, je už pristará. Raz uprostred jednej z našich častých hádok o tom, prečo ešte nemôže

mať účet na instagrame, som jej túžobne vyhodila na oči, prečom ním nie je. Zdôraznila, že taký život by zahŕňal mnoho nelegálnych praktík, a pohrozila mi, že zavolá na detskú linku, ak to ešte niekedy spomeniem.

Obzvlášť zatrpknutá som z výdavkov, ktoré by si také letné prázdniny vyžadovali. Teraz čítam knihy *Slávnej päťky* s Petrom, hoci tak trochu proti jeho vôli. Každý večer ma totiž informuje, že namiesto útrpného počúvania ďalšej kapitoly plnej úžasných šibalstiev, zábaviek a marení plánov príšerných kriminálnikov, by oveľa radšej pozeral videá britského youtubera DanaTDM. Jane, samozrejme, otvorene odmietla zúčastniť sa na takej očividne detskej aktivite, akou je večerné čítanie knihy, preto sme sa dohodli na kompromise. Sľúbila mi, že si bude čítať sama, čo mi prišlo ako rozumná ponuka, až kým po dvoch kapitolách *Anny zo Zeleného domu* nevyhlásila, že Anna je hlúpa a nudná, a neopýtala sa, prečo stále trepe o predstavivosti. Kričala som na ňu, že nemá dušu a že je určite zamenené dieťa, lebo moja dcéra by sa takto o Anne Shirleyovej nikdy nevyjadrovala. Teraz sa tvárim, že neviem, že namiesto túlania sa po zakliatych cestičkách v Avonley s Gilbertom Blythom (ktorého by som, mimochodom, stále chcela) pozerá na youtube mejkapové tutoriály.

No Petrovi sa ešte nepodarilo zlomiť mi srdce do takej miery ako Jane, takže ho stále nútim sedieť so mnou a blúdiť po ostrove Kirrin. Podozrievam ho, že si zvolil možnosť použiť chemické zbrane, aby unikol pred naším spoločným čítaním. Prisahám, že keď má so mnou sedieť a čítať, prdí oveľa viac ako zvyčajne, a to hovorím o dieťati, ktoré raz hrdo vyhlásilo, že vďaka jeho plynatosti prišlo učiteľke zle. Raz či dvakrát som musela skrátiť kapitolu, lebo mi slzili oči.

Teoreticky by toto leto malo byť pre mňa menej náročné ako predchádzajúce, lebo pred tromi mesiacmi som sa mož-

no trochu unáhlene rozhodla, že dobrovoľne odídem z práce. Mala som veľkolepé plány, že sa stanem vrcholovou vývojárkou hier a aplikácií, keďže som pred dvomi rokmi vytvorila aplikáciu *Prečo mama pije?*. Odísť dobrovoľne z práce sa mi zdalo ako úžasná príležitosť byť chvíľu finančne zaistená, až kým nevymyslím ďalšiu hru, čo sa stane hitom. Keď som odchádzala zo svojej starej práce, mala som mnoho skvelých nápadov, pri ktorých som si bola istá, že na to, aby som z nich urobila niečo ohromne lukratívne, potrebujú len čas. No keď som sa ich pokúsila premeniť na hru alebo aplikáciu, tak som zistila, že sú trochu... no, nahovno. K chýbajúcej produktivite možno prispela aj skutočnosť, že pracovať z domu a manažovať svoj čas mi fakt nejde. Po rokoch snívania o úteku z kancelárie som zistila, že keď pracujem sama doma, cítim sa osamelo, lebo sa nemám s kým porozprávať. Chýba mi dokonca aj Jean z expedičného oddelenia, ktorá ma obohacovala o dlhé a komplikované príbehy o stave jej žľníka. A keď ste celý deň sám doma, zjete alarmujúce množstvo čokoládových keksíkov. Takže nielenže sa mi nedarí dosiahnuť dačo veľkolepé a cítim sa osamelo, ale pribrala som aspoň šesť kilogramov, a vždy keď sa náhodou zazriem v zrkadle zozadu, znepokojí ma veľkosť vlastného zadku. Vtedy si pripadáam ako detské lepoprelo. *To nemôže byť môj zadok, je obrovský...*

Každopádne, s prichádzajúcim letom trávim čas rezervovaním miest v rôznych športových táboroch, hľadaním opatrovateľiek a dohadovaním sa o zložitých rozdeleniach starostlivosti o deti s priateľmi, aby sme všetci mali dojem, že niekto sa o naše deti počas prázdnin stará, a zároveň mohli pracovať bez toho, aby sme za ich opateru vyhodili obrovské sumy peňazí. I tak ich nakoniec vyhodíme, lebo deti sa chcú cez leto zabávať aj jesť, a to v intervaloch, ktoré sú znepokojivo krátke. Vždy sa potom zamýšľam, ako dokážu vydržať v škole, kde

nemôžu neustále škriekať, že sú hladné, ako hladujúce vtáčky s otvorenými zobáčkmi, čo žobru o dobroty.

PIATOK, 22. JÚLA

A už sú doma na prázdniny! Celý týždeň sa potkýnali cestou zo školy pod tarchou zošitov v šalátovom vydaní a výtvarných diel so somárskymi ušami, ktoré sú veľkoryso poprášané trblietkami. Tie mám teraz rozprášané po celom dome. Ich diela zjavne nesmiem vyhodit' kvôli budúcej generácii, lebo, ako povedala Jane: „Keď budem známa vplyvná osobnosť na sociálnych sieťach, toto všetko bude stáť majland!“ Snažím sa zistiť, či bude Janina kópia Van Goghových *Slnečníc*, ktorá je na nerozoznanie od čarbaníc ostatných detí z jej triedy, jedného dňa hodnotná aj pre niekoho iného okrem mňa, ale zdá sa, že by som pošliapala ich sny a ochudobnila ich o kus detstva, keby som ich výkresy vyhodila do koša. Každý večer však nenápadne vezmem niekoľko výtvorov a odhodím ich do vonkajšieho kontajnera, pričom s láskou tvrdím, že ich len odkladám na povalu.

Peter doniesol domov aj domácu úlohu na leto – malú rastlinu, ktorá musí prežiť prázdniny a o ktorú sa má starať aj nasledujúci školský rok. Úžasné. S rastlinami dosahujem chabé výsledky. Dokonca aj kaktusy schnú a hynú pod dotykom mojich čiernych prstov. Opýtala som sa Petra, či vie, aký druh rastliny to je, aby som mohla v prípade núdze kúpiť náhradu. Peter ochotne odvetil: „Je to zelená rastlina, mami.“ Neviem, ako mi to pomôže, keď budem po celej krajine prehľadávať obchody so záhradkáorskými potrebami s vyschnutou vetvičkou. Možno je to zaslúžený trest za to, že keď som mala deväť rokov, dovolila som triednemu škrečkovi ujsť na slobodu počas

víkendu, čo som ho mala na starosť doma. Vtedy som donútila matku, aby prešla všetky chovateľské potreby v meste, až kým nenašla vhodnú náhradu, keďže Hannibala už nikto nikdy nevidel. Mama prisahala, že ho v noci počuje cupitať po dome, ešte roky po incidente. Myslím, že to tvrdila len preto, aby som neplakala, keď som našla Alphonsa, jej zlomyseľnú siamskú mačku, ako si z papule líže voľačo, čo veľmi pripomínalo chlpy škrečka, a tvári sa tak spokojne, ako ešte nikdy predtým.

PONDELOK, 25. JÚLA

Prvý deň prázdnin. Mohlo by to byť aj horšie. Keď som bola malá, mala som knihu *Prvý deň prázdnin* o problémových tučniakoch, ktoré ukradli motorku, vydali sa na nej na divokú jazdu a narazili s ňou (netuším, prečo by tučniaky kradli motorky). Dnes nedošlo k žiadnej krádeži vozidla ani divokej jazde zvierat. No aj tak sme sa nevyhli poriadnej dávke stonania.

Vzala som si deň voľna, lebo som si myslela, že by pre nás všetkých bolo vhodné, aby sme prvý deň strávili spolu. Jane chcela ísť do kina, Peter na laser tag, no ja som oba návrhy odmietla a trvala na tom, že budeme robiť niečo múdre a zábavné. Starala som sa aj o ich najlepších kamarátov Sophie a Tobeho, čo bolo súčasťou zložitej dohody rozdelenia starostlivosti o deti s mojim kamarátom Samom (ako nezadaný otec mal Sam v porovnaní so všetkými ostatnými asi tie najzložitejšie problémy so starostlivosťou o deti). Veselo som navrhla, že by mohlo byť fajn, keby sme navštívili nejaký zámok a naučili sa dačo z dejpisu.

„Nudaaa!“ nariekali moje deti, zatiaľ čo Sophie s Tobym si očividne mysleli to isté, ale aspoň boli dosť vychovaní na to, aby nefrflali.

„Prečo to musíme robiť? Je to nanič,“ zúrila Jane.

„Mami, môžeme si zobrat' iPady?“ vzlykal Peter.

„BUDE TO ZÁBAVA!“ jačala som. „BUDE TO ZAUJÍMAVÉ A POUČNÉ A BUDETE MAŤ NA TO PEKNÉ SPOMIENKY!“ A okrem toho konečne ušetrím vďaka členstvu v štátnej pamiatkovej správe, kam patrím ako každá správna matka zo strednej vrstvy, a na ktoré sa váš otec neustále sťažuje, že ho dost' nevyužívam.

Samozrejme, že hneď ako sme sa tam dostali, spomenula som si, prečo nevyužívam sprosté členstvo v štátnej pamiatkovej správe – lebo nehnuteľnosti, ktoré do nej patria, sú plné veľmi vzácnych a krehkých predmetov. A veľmi vzácne a krehké predmety a deti nejdú príliš dokopy, najmä ak ide o malých chlapcov. Detské tváričky žiariace údivom nad pokladmi nášho národa a jeho slávnej minulosti, ktoré som si predstavovala, nahradil môj krik: „Nedotýkajte sa, NEDOTÝKAJTE SA! DPČ, NEDOTÝKAJTE SA TOHO! HOVORÍM, NEDOTÝKAJTE SA, NEPREKRAČUJTE TO LANO! NESADAJTE SI NA TO! ACH, BOŽE, DPČ S MOJÍM ŽIVOTOM!“

Dôchodcovia v pevnej obuvi zatiaľ nesúhlasne cmukali a v duchu písali sťažnosti plné hnevu do novín *Daily Mail*. Možno by som mala navrhnúť aplikáciu, ktorú stiahnete deťom do mobilu alebo na iPod a ktorá by vedela zaznamenať, kedy sú v blízkosti niečoho drahého a krehkého. Vtedy by začal prístroj vibrovať, poplašne zvonit' a pišťať: „NEDOTÝKAJ SA TOHO!“, aby sa s tým nemuseli trápiť rodičia. Taká aplikácia by bola užitočná v mnohých situáciách, nielen v budovách, čo patria do štátnej pamiatkovej správy – využili by ste ju napríklad aj v oddelení s keramikou v obchode John Lewis. No ak ste takí hlúpi, že vezmete deti do oddelenia s keramikou, tak si pravdepodobne zaslúžite neodvratiteľné krviprelievanie, ktoré za sebou zanecháte...

Keďže deti zjedli celý s láskou zabalený piknik už po ceste, lebo zjavne „hladovali“ už po troch minútach, čo sme odišli z domu, musela som ich zobrať na obed do kaviarne. Obedovať v kaviarni so samoobsluhou a štyrmi deťmi za chrbtom nie je zážitok, ktorý vám odporúčam. Jedenásť- a deväťročné deti by mali byť teoreticky celkom samostatné, ale v praxi sú zložitú aktivitu ako státie v rade, držanie tácky alebo vyberanie, akú príchuť džúsu chcú, nad ich schopnosti, takže keď sme sa konečne usadili, mala som pocit, že nás neznáša celé grófstvo. Jane takmer ihneď vyhlásila zapekané cestoviny, od ktorých sa nedala odhovoríť a tvrdila, že ich určite zje, za nejdľé, lebo sa jej zdalo, že zbadala kúsok červenej papriky, a tú ona neznáša. Sophie si popálila ústa na polievke, hoci som ju upozorňovala, nech počká, kým vychladne. Peter s Tobym doslova vcucli obsah vysnívaných detských škatuliek na jeden hlt a s očakávaním sa obzerali, či dostanú ďalšie džúsy. Ja som zatiaľ oblievala Sophie jazyk studenou vodou, zoškrabovala kvôli Jane majonézu z môjho sendviča a syčala: „Nie, nikto si nedá moju kolu.“ Slúbila som im, že keď prídeme domov, môžu si dať zemiakové lupienky. Odolávala som nutkaniu len tak z kaviarne odpochodovať a opakovane búchať hlavou o malebnú tehlovú stenu vonku. No aj tak by mi určite niekto vynadal, že ničím majetok štátnej pamiatkovej správy.

Za to, že som posúrila deti, nech si pohnú, tým, že som zvreskla: „Dobre, poďme, vy príšerní diabli z pekla!“, som si vyslúžila ďalšie šokované pohľady. Stále neviem, či ich šokovalo, že som nazvala svoje vzácne zlatička „príšerní diabli z pekla“, alebo fakt, že deti reagovali na toto označenie.

Koľko, preboha, trvajú letné prázdniny?

AUGUST

ŠTVRTOK, 4. AUGUSTA

Deti boli tento týždeň v športovom tábore. Športové tábory sú veľmi dobrý nápad, ktorý skrsol v hlave nejakému sadistickému bastardovi. Vymyslel ich pod zásterkou toho, že deti sa v nich budú baviť a rodičom poskytnú možnosť cenovo dostupnej prázdninovej starostlivosti o ich ratolesti. Ak považujete za „cenovo dostupný“ tábor, čo stojí dobre že nie miliardu libier. A ak je podľa vás „zábava“, keď musíte deťom na každý deň pripraviť päť rôznych oblečení na rôzne aktivity vrátane plaviek, ktoré musíte každý deň zachrániť z ich tašiek, oprat' a vysušiť, lebo inak by ich tam nechali splesniviť a potom by ich ešte skrývali pod čistými uterákmi, lebo sú smradľavé beštie.

Vždy keď prihlásim deti na niečo podobné, potajomky dúfam, že odhalia svoj skrytý talent a stane sa z nich tenisový/futbalový/gymnastický šampión. Doteraz sa tak nestalo, keďže moje drahé zlatička tam väčšinu času vyžierajú zemiakové lupienky a potom prosíakajú, či im dám peniaze do predajného automatu. Po celom dni namáhavých aktivít by mali byť teoreticky zničení, no v skutočnosti sú úplne bez seba vďaka energetickým nápojom, čo si kúpili, hoci som kvílila: „Kúpte si len zemiakové lupienky, zlatička, nič iné, vravela som zemiakové lupienky, nie, neotvárajte tie plechovky, NEOTVÁRAJTE ICH! ACH, DPČ S MOJÍM ŽIVOTOM!“

Simon je v Madride a robí dačo, čo robieva na svojich dôležitých služobných cestách, no podozrievam ho, že to vôbec

nie je namáhavá práca, ako tvrdí, keďže býva v peknom hoteli (ach, ako som ocenila jeho správu, v ktorej ma informoval, že ho presunuli do suity) a chodí na chutné večere do skutočných reštaurácií, v ktorých sa niekedy ani nepodávajú hranolčky. A hlavne v nich nemusí dávať zamestnancom prísne inštrukcie, že do blízkosti jedál pre deti sa nemôže dostať žiadna omáčka, lebo zrejme by došlo k tretej svetovej, keby boli ich hamburgery kontaminované niečím takým strašným ako majonéza alebo čalamáda, hoci si ich vzápätí namočia do suda s kečupom, takže iné omáčky by aj tak necítili. Ja o hoteloch len snívam. V starej práci som na nóbl služobné cesty nikdy nechodila, ale mala som nejasnú predstavu o tom, že nová kariéra vývojárky aplikácií by mohla zahŕňať rôzne konferencie a možno aj zhromaždenia. Podobné akcie sa zjavne často organizujú v Las Vegas. Predstavovala som si, ako odtiaľ píšem nenútené správy Simonovi, ako dobre sa mám, že bývam v modernej suite a jem pokrmy s omáčkami. Namiesto toho som sama. S keksíkmi. Zúfalo civiem na prázdnu obrazovku, rozmýšľam, čo, doriti, budem robiť, a snažím sa nemyslieť na to, ako sú takmer všetky peniaze za dobrovoľný odchod z práce fuč. A ako veľa som z nich minula na keksíky.

Samozrejme, plánovala som, že keď budú deti v športovom tábore, budem mať vynikajúcu príležitosť niečo urobiť, ale nepodarilo sa mi to. Naozaj je niekto schopný pracovať z domu alebo sa to nedarí iba mne? Väčšinou som len pozerala z okna a čítala webovú stránku novín *Daily Mail*, aby som zistila, ktorá celebrita sa „objavila na verejnosti“ (kto išiel do obchodu), ktorá sa „vychvaľuje krivkami“ (kto išiel tiež do obchodu, no v trochu priliehavejšom tričku ako ten, čo sa len „objavil na verejnosti“) alebo ktorá málo známa celebrita sa „pustila“ do druhej málo známej celebrity vo veľkej „škriepke“ (kto napísal na twitteri niečo nejasné, čím na seba strhol pozornosť, a po-

tom, keď si to všimol *Daily Mail*, to o hodinu neskôr vymazal). Zahrala som si aj niekoľko hier pasiansu a neskôr, o 14.45, tesne predtým ako som musela odísť a vyzdvihnúť deti, som odoslala vlnu e-mailov. Bola som hlúpa, lebo jeden z e-mailov, čo som poslala, bol Simonovi, manželovi, ktorý ma miluje a je mi vždy oporou. Ten v odpovedi spochybnil, koľko práce som dnes urobila, tým, že napísal, že áno, je to len mnou a on nikdy neotáľa. To je obrovské klamstvo, lebo som bola svedkom, ako pracuje z domu on. Na stránke novín *Daily Mail* strávi toľko času čo ja a okrem toho si na stránke venovanej autám *Autocar* pozerá športiačky, ktoré si nemôže dovoliť. Potom žalostne civie do skríň PLNÝCH JEDLA (chýbajú len keksíky, lebo tie som zjedla ja) a mdlo sa vypytuje, prečo sa v tomto dome nikdy nenájde nič, čo by sa dalo zjesť.

S istotou môžem prezradiť aj to, že moje poctivé predsa-
vzatie nepiť cez týždeň sa mi nedarí splniť.

Teta Fanny nemala nikdy takéto problémy.

Po dvoch pohároch vína, nepríjemnom výlete na stránku online bankingu, ktorý potvrdil moje obavy o stave na mojom účte, a celom dni bez spoločenskej interakcie s dospelými, ak nepočítam to, že energický „tréner“ v športovom tábore ma znovu prinútil podpísať sa do knihy úrazov, lebo Peter sa rozhodol vraziť hlavou do zeme z dôvodov, ktoré pozná len on sám, som sa rozhodla, že sa niečo musí zmeniť, a tak som sa prihlásila do personálnej agentúry. Možno by som si mohla nájsť nenáročnú prácu na čiastočný úväzok, aby som dačo zarobila a stále mala dostatok času na vymýšľanie úžasnej aplikácie. A tá práca by tiež mohla zahŕňať pekné služobné cesty na exotické miesta (takú možnosť tam neuvádzali, ale mali by).

PIATOK, 5. AUGUSTA

Ach bože. Ach bože, ach bože, ach bože. Obávam sa, že som urobila hlúposť. Som v skautskom tábore s Jane. Pred niekoľkými mesiacmi som sa na informačnom stretnutí prihlásila ako dobrovoľníčka, lebo som si myslela, že je to dobré rozhodnutie, ktoré za to stojí, a že budem mať šancu stráviť s Jane čas ako milá, milujúca mama. Okrem toho som aspoň trochu chcela dokázať, že vedúca v mojom skautskom tábore urobila chybu, keď ma vylúčila za nedisciplinovanosť. (Ani si nepamätám, čo som urobila. Mám nejasnú spomienku, ako som šomrala, že stále len viažeme uzly a cikáme pri spievaní skautskej piesne *Ging Gang Goolie*. Nech už to bolo čokoľvek, zjavne som sa tam nehodila.) No, a teraz som opäť v skautskom tábore! A ten nám všetko vynahradí. Svieže zelené polia, hrubé biele plátenné stany a dymiace ohniská, nad ktorými si uvaríme kakao od miestneho farmára. Možno stretneme aj grobianov, čo sa budú zakrádať po tábore a ktorí budú čakať na to, kedy zhromaždím dievčatá a vyriešime ich hádanky. Ach áno! V skautskom tábore bude úžasne!

Keď sa vedúca tábora Melanie opýtala rodičov, kto by chcel byť v tábore dobrovoľníkom, nedočkavo som zdvihla ruku do vzduchu. Takmer som vybuchla od nadšenia. Až prineskoro som si uvedomila, že som nemusela byť taká dychtivá, lebo všetci ostatní rodičia si s úľavou vydýchli, keď zbadať, že nejaký iný hlupák sa prihlásil namiesto nich. Melanie sa na druhej strane netvárila, že by ju moje nezištné gesto ohúrilo.

„Ellen!“ oslovila ma slabým hlasom. „Aké milé od vás! Hm, ste si istá, že sa na to hodíte?“

Uistila som ju, že sa na to, samozrejme, hodím.

„Uvedomujete si, že budete dozerať na niektoré dievčatá? Sama. Ste si istá, že to dokážete?“ opýtala sa znepokojene.

Obávala som sa, že Melanie si spomína na nešťastný večer pred pár týždňov, keď som dávala pozor a ona musela na chvíľu odísť, lebo niekomu tiekla krv z nosa. V ten večer k nám zavítal milý policajt, aby deťom porozprával o sebaobrane, a Melanie si myslela, že bude v poriadku, ak nechá zvyšok dievčat na starosť mne a strážmajstrovi Briggsovi. Nanešťastie, strážmajster Briggs bol dosť mladý a naivný. Rovnako nešťastné bolo to, že Amelia Watkinsová sa rozhodla požiadať strážmajstra Briggsa, aby im ukázal putá, práve vo chvíli, keď Melanie odišla z miestnosti. Tvrdila, že jedného dňa by chcela byť policajtkou. Hneď ako jej chudák mladík podal putá, aby si ich prezrela, Amelia ho rýchlo pripútala k stoličke a zvyšné dievčatá, ktoré vycítili jeho slabosť, tak ako to dokážu len deti mladšie než dvanásť rokov, ho obklúčili, vzali mu obušok a vysielacku a potom sa naňho vrhli ako v románe *Pán múch*. Tancovali okolo neho, vysmievali sa jeho prosbám, aby ho pustili, a Tabitha MacKenzieová vysielala výhražné správy o výkupnom na základňu. Tilly Everettová sa pokúsila zlomiť Milly Johnsonovej obuškom ruku a ja som ich neúspešne žiadala, aby sa upokojili.

Toto všetko sa udialo za tri minúty, čo Melanie nebola v miestnosti. Kým sa vrátila, strážmajster Briggs bol na pokraji sĺz, z vysielacky praskali zlovestné hrozby, že posily sú na ceste, a Milly držala Tilly okolo hlavy a snažila sa ju odzbrojiť (Milly aspoň dávala pozor pri ukážke sebaobrany).

Stačilo jedno prenikavé písknutie na Melaninu píšťalku a všade zavládol pokoj. Strážmajster Briggs sa ponáhlal preč a z vysielacky sa teraz ozýval hurónsky smiech, že ho premohli skautky. Mňa poslali, aby som roztriedila škatule s fixkami. Usúdili, že som príliš nezodpovedná na to, aby som sa vôbec priblížila k lepidlu.

No keďže žiadny iný rodič sa neprihlásil, lebo sa už našiel dobrovoľník, Melanie nezostávalo nič iné, len vziať mňa.

„Viete niečo o táborení, Ellen?“ opýtala sa bez nádeje, že odpoviem kladne.

„Ach áno!“ oznámila som jej veselo. „Raz som táborila na Glastonburskom festivale. Bolo to úžasné. Som si istá, že toto bude podobné. Bude to zábava!“ uistila som ju. Melanie nevyzerala presvedčene.

A teraz som tu. Na poli. Na úplne zablatenom poli. Je tu mnoho, mnoho skautiek, lebo sem chodia tábory z celého grófstva. Prišli zo široka-ďaleka a Melanie chce zjavne urobiť dobrý dojem. Melanie však zrejme ani v najbláznivejšom sne nenapadlo, že si obujem výrazné ružové gumáky značky Hunter, keď plánovala, aký dobrý dojem urobí. A taktiež sa obávam, že možno trochu odsudzuje môj bujarý úbor pozostávajúci z rifľových šortiek a zo zelenej nepremokavej bundy. Podobný outfit som mala na sebe aj pred dvadsiatimi rokmi na Glastonburskom festivale, keď som dúfala, že vyzerám ako Kate Mossová alebo Jo Whileyová, no až prineskoro som si uvedomila, že Kate Mossová a Jo Whileyová sú jediné ženy v Británii nad dvadsaťpäť rokov, ktoré si môžu dovoliť nosiť šortky. Nevyzerala som festivalovo ani šik – skôr ako strašiak na LSD. No malo to aj svoju svetlú stránku – krém na umelé opálenie, ktorým som si natrela nohy, nadobudol taký krikľavý odtieň oranžovej, že mi budú pravdepodobne žiariť v tme, a tak ma ľahko nájdú, ak sa v noci stratím na poli.

Ak som Melanie sklamala, tak ja som na tom bola rovnako, keď som zistila, že namiesto skutočných bielych plátenných stanov, ktoré som si predstavovala, sme boli ubytovaní v nechutných nylonových ohavnostiach nepríťažlivej grckovozelenej farby. Melanie mi vysvetlila, že sú oveľa praktickejšie

a modernejšie ako staromódne stany a že nám v nich bude nielen teplejšie, ale aj pohodlnejšie.

„No tie staromódne sú také krásne!“ vzdychla som, keď sa čoraz podráždenejšia Melanie pokúsila prinútiť pätnásť príliš vzrušených dievčat a mňa, aby sme ich postavili. Túžobne som pozrela cez pole na rad skutočných stanov. „Ako môžu byť menej pohodlné než táto hrôza? Veď tie krásne stany doslova volajú po vlajkách, vankúšoch a elektrických svetielkach!“

„Preboha, Ellen!“ vybuchla Melanie. „Sme v skautskom tábore, nie na stretnutí spoločnosti Cath Kidstonovej. Kde je váš skautský duch?“

No veru, kde je môj skautský duch? Bolo čoraz jasnejšie, že mi chýba skautský duch, čo bol pravdepodobne skutočný dôvod, prečo ma pred toľkými rokmi vyhodili. No nemohla som potlačiť spurné myšlienky, že ak na niekoho čakajú záhady, ktoré treba vyriešiť, alebo kriminálnici, ktorým treba zmariť plány, tak práve na tých šťastlivcov, ktorí spia v pôvabne prostých, starodávnych stanoch.

SOBOTA, 6. AUGUSTA

Rozhodla som sa, že nemám rada stanovanie. Stanovať znamená v podstate spať na poli. Spať na poli je v poriadku, keď máte dvadsaťdva a po pätnástich muštoch, pochybných nelegálnych látkach a šialenom tancovaní na úžasný rock a pop z deväťdesiatych rokov ste spíť pod obraz boží. Ale prečo inak by chcel niekto len tak pre zábavu prespať na poli, keď môže spať doma v posteli? A predovšetkým, prečo by niekto spal na poli, keď je úplne triezvy? Nie je to správne. Nemám kam zapojiť žehličku na vlasy. No, vlastne si ani nemám kde umyť

vlasý, takže vďaka mastnote mi aspoň neodstávajú na všetky strany, len sa krúčia a točia. Myslím, že včera v noci mi do nich vliezol chrobák. Som si istá, že cítim, ako sa mi v nich niečo hýbe. Melanie sa netešila, že som ju zobudila, keď som sa ho snažila zbaviť. Požiadala ma, aby som si šla ešte ľahnúť, keďže v Británii nie sú žiadne jedovaté chrobáky. Nemala so mnou súčiť, keď som fňukala, že možno som na toho chrobáka alergická a neviem o tom, lebo som ho nikdy nemala vo vlasoch. Melanie asi ľutuje, že mi dovolila ísť s ňou, čo chápem, pretože aj ja to ľutujem. Vôbec sa tu necítim ako na Glastonburskom festivale, a už vôbec to nepripomína moje predstavy z kníh o *Slávnej päťke*. Myslím, že tu máme zlý druh blata.

A chýba aj rozkošne dymiaci ohnák, na ktorom by sme si upiekli špekáčky. Namiesto neho máme desivý plynový sporák, pri ktorom by som si mohla spáliť obočie, keď ho budem zapalovať. Je to horšie, ako zapalovať Bunsenov horák v chemickom laboratóriu v škole. Nestážovala som sa na to Melanie, hoci po mojom výstupe s chrobákom a jej niekoľkonásobnom vstávaní počas noci, keď musela utíšiť dievčatá smútiace za domovom/prerušit' polnočné oslavy/pomôcť pri bolestiach brucha kvôli nadbytočnému požitiu čokolády o tretej v noci, sa nezdalo, že moje obočie je niekde na rebríčku jej priorít. Každopádne ju obdivujem, hoci sčasti ju podozrievam, že ma nechala zapáliť plynový sporák, lebo dúfala, že sa podpálím a ona bude mať konečne pokoj od mojej neohrabanosti. Jednoducho si so všetkým poradí, a aj keď sú skautky hrozne otravné, neprestane sa ovládať a nepošle ich doriti, ako by som to pravdepodobne urobila ja, keby som im velila. Ba dokonca sa neuchyluje ani k pitiu ginu, čo by bola moja druhá stratégia, keby som bola na jej mieste. Myslím, že musíte byť fakt niekto, aby ste dačo takéto dokázali – možno za to treba vďačiť skautskému duchu.

Vždy som si myslela, že počas bleskovej vojny by som vynikla – že by som bola vojačka a osobnosť, ktorá by iných inšpirovala. Spievala by som burcujúce piesne a vymýšľala dômyselné pomôcky z kolíkov na bielizeň. No ukazuje sa, že počas bleskovej vojny by som pravdepodobne bola úplne zbytočná. Len by som pobehovala dookola, zatiaľ čo Melanie a jej dvojníčky by v štyridsiatych rokoch minulého storočia budovali protiletcké kryty holými rukami.

Po minciaroch či pašerákoch, ktorým by sme mohli zmariť plány, zatiaľ niet ani stopy, čo je asi aj dobré, keďže väčšina dievčat sa viac ako o lúštenie záhad zaujíma o hromadné návštevy toaliet a napchávanie sa prepašovanými sladkosťami. Zažili sme aj strieľanie z luku, kde sa Jane zahrala na Williama Tella a museli jej zabrániť, aby sa pokúsila zostreliť zelené jablko z hlavy Tilly Morrisonovej. A orientačný beh, pri ktorom sa dievčatám nepáči, že musia pracovať s rozkladacími mapami a kompasmí, a nahlas reptali, že existujú mapy na Googli.

„Ale čo keby ste ich nemali k dispozícii?“ opýtala som sa.

„Prečo by sme ich nemali k dispozícii?“ chcela vedieť Amelia Bensonová.

„No, napríklad by ste nemali signál alebo by sa vám vybila batéria,“ začala som vymenovávať dôvody, ale dievčatá sa netváрили presvedčene.

„Alebo by ste stratili mobil,“ dodala som.

„Takže by sme stratili mobil, ale nejakým zázračným spôsobom by sme pri sebe mali mapu a kompas?“ namietla Olivia Brownová. „To nie je veľmi pravdepodobné, či?“

„No...“ začínala som sa rozčuľovať, „... možno by došlo k nukleárnej apokalypse a mapy na Googli by už neexistovali, lebo by vyhubilo civilizáciu a spolu s ňou takmer celú ľudskú rasu. Vy by ste boli jediné preživšie a na to, aby ste sa dostali do bezpečia a nepomreli od hladu, by ste mali len

mapu a poondiaty kompas. Keby ste sa podľa nich nedokázali zorientovať, zomreli by ste na okraji cesty ako zvyšok populácie tejto planéty!“

Mia Robinsová sa rozplakala. „Ja nechcem byť jediná, čo prežije!“ vzlykala. „A čo môj škrečok? Môže škrečok prežiť nukleárnu apokalypsu?“

„Nie,“ odvetila Jane. Mia sa rozvzlykala ešte hlasnejšie a nedala sa utíšiť. Museli sme zavolať Melanie, aby ju upokojila a uistila, že v blízkom čase nenastane žiadny nukleárny holokaust, orientačný beh je len zábavka a jej škrečok, mama a otec budú v poriadku.

Kým ju Melanie tíšila, jej skupine sa podarilo zatúlať a stratiť niekde v lese. Museli sme zavolať pátraciu skupinu. Ostatné vedúce táborov Melanie odsudzovali, že sa jej podarilo stratiť zverené skautky. Obávam sa, že z toho všetkého obviňuje mňa.

Večer sme sa zhromaždili, aby sme si zaspievali. Mali sme spievať nejakú komplikovanú pieseň, pri ktorej sa tleskalo, a museli ste si tleskať s tým, kto sedel vedľa vás. Som si istá, že Melanie mi nemusela plieskať po ruke tak silno, ako to robila. Dúfam, že dnes neuvidím žiadne chrobáky, lebo sa obávam, že ak ju budem musieť zobudiť, tak sa neuspokojí s plesknutím. Som si istá, že na Glastonburskom festivale neboli žiadne chrobáky – pravdepodobne ich láka tento zlý druh blata. Premýšľam, či som príliš stará na to, aby som šla znovu na Glastonburský festival. Púšťajú tam ľudí po štyridsiatke? Dokázala by som držať krok alebo by som umrela? Samozrejme, že už by som nemohla koketovať s nelegálnymi látkami, lebo som v strednom veku a mám svoje postavenie. A z toľkého muštu by sa mi chcelo stále behať na záchod, lebo po dvoch deťoch nie je môj mechúr taký, ako býval. Neviem, či by som ešte zvládla festivalové záchody. Možno by som mala ísť na nejaký festival pre starších, napríklad na Rewind alebo tak.

Majú tam lepšie záchody? No také festivaly sa často označujú za „vhodné pre rodiny s deťmi“. Keď už utečiem pred vlastnými zlatičkami, aby som sa ožrala a zahodila cez víkend všetky zábrany, posledné, po čom túžim, je to, aby okolo mňa behali iné deti. Bože, som hrozná. Melanie to o mne zjavne tuší, a preto ma neznáša. A určite ma neznáša aj zato, že som jednej z jej zverenkyň spôsobila traumy, a vďaka tomu sa jej zatúlalo šesť ďalších.

NEDEĽA, 7. AUGUSTA

Som doma! Som umytá! Konečne. Ach, cítim sa ako v raji. Teda takmer.

Dnes ráno po pokúšaní smrti so sporákom skazy a rozdávania nechutného chleba vo vajíčku dievčatám, ktorým to bolo zjavne jedno, sme zložili stany. Melanie sa ulávil, že nie som úplne zbytočná a aspoň som prišla na to, že aby som zložila stan, musím postupovať opačne, než keď som ho stavala. Všetko išlo relatívne ako po masle, napriek pokusom skautiek uviaznúť uprostred padajúcich stanov. Neprišli sme o žiadne ďalšie dievča a už sa mi, našťastie, nepodarilo nikoho rozplakať. Ešteže tak, lebo Melanie musela v noci niekoľkokrát vstať, aby utíšila Miu, ktorá mala nočné mory. Hádám nepovie Mii-ným rodičom, že to ja som v nej vyvolala obavy, že nastane nukleárna apokalypsa. No niečo ma poštípalo na mieste, o ktorom sa nepatrí hovoriť. Podozrievam vražedného chrobáka.

Keď som prišla domov so špinavou, nevyspatou Jane, dúfala som, že Simon s Petrom udržali v našej neprítomnosti domácnosť v poriadku. Možno mi chýba skautský duch, ale niekedy som nevyliciteľný optimista. Bohužiaľ, môj optimizmus nebol namieste, lebo dom sa premenil na poondiate peklo. Za-

šla by som až tak ďaleko, že by som ho označila za chliev. Už nebudem optimistka, rozhodla som sa. Budem pesimistka. Je to oveľa lepšie. Pesimista by sa len utvrdil vo svojom očakávaní alebo by bol príjemne prekvapený – pesimisti sa nemôžu sklamať ako optimisti.

Simon sa tváril ako stelesnená nevina, keď som kričala, prečo sú spodky pohodené na miestach, kam nepatria, prečo nikto nevyniesol smeti a nespláchol záchod, prečo nikto neutrel šmuhy na parketách alebo kuchynský pult a prečo namiesto toho, aby odložili čistý riad z umývačky, aby ju uvoľnili pre špinavý, začali hromadiť zasvinené tanieri na pracovnej ploche nad umývačkou. Zrejme s nádejou čakali, že sa zjaví posratá čarovná umývačková víla, zamáva prútikom a obdarí ich čistými miskami.

„Čo si robil, kým som bola preč?“ jačala som. „A OPOVÁŽ sa povedať: ‚Dával som pozor na Petra‘. Nie je bábätko, o ktoré sa musíš neustále starať.“

„Drahá, vlastne som vypratol chladničku a skrinky a vyhodil som všetko, čo bolo po záruke,“ odvetil Simon s otravnou samolúbstvom.

Stuhla som. „Čože si?“ opýtala som sa s hrôzou.

Otvorila som dvere na skrinkách dokorán. Všetky koreničky boli preč!

„Niektoré boli dva roky po záruke,“ ohradil sa Simon rozhorčene.

Zafňukala som.

Skrinka plná kvalitnej ryže a cestovín a symbolický balík quinoj, lebo patríme do strednej vrstvy – prázdna.

„ŠTYRI roky!“ informoval ma Simon. „Tá quinoa bola štyri roky po záruke! A nebola ani otvorená! A ryža na rizoto sa mala spotrebovať do minulého mesiaca, červená ryža z regiónu Camargue zas pred dvoma mesiacmi a našiel som aj balík

cestovín zvláštnych tvarov, ktoré sme mali zjesť pred šiestimi mesiacmi. A skrývala sa tam aj konzerva špagetových koliesok, čo boli ŠEŠŤ rokov po záruke!“

„Také potraviny sa nekazia!“ odvrkla som zúrivo. „Koreniny MAJÚ byť po záruke! Nikto nepoužíva koreniny, ktoré nie sú po záruke. Ľudia, čo tvrdia, že ich máš po šiestich mesiacoch zahodiť, sa ťa len snažia prekabátiť. Keď začnú chutiť ako prach, vtedy sú naozaj DOBRÉ. A cestoviny a ryžu môžeš jesť celé mesiace po dátume spotreby, ktorý je uvedený na obale. Teraz budem musieť minúť peniaze, len aby som kúpila quinou, ktorú nikto nezje, lebo ju nemáme v skrini, hoci patríme do strednej vrstvy! A jedlo v konzerve sa NIKDY nepokazí. NIKDY! Preto si ľudia nahromadia kopu konzerv pred nukleárnou apokalypsou. Ak dnes nastane nukleárna apokalypsa, nemusíme sa ani namáhať prežiť, lebo budeme hladovať, keďže SI VYHODIL MOJE ŠPAGETOVÉ KOLIESKA PRE PRÍPAD NÚDZE!“

„Myslím, že to preháňaš, drahá,“ zaškeril sa Simon. „Pozri sa do chladničky.“

Otvorila som ju. Žiadny lekvár. Žiadny kečup. Žiadna majonéza. Žiadna zelenina. Zmizli aj tri tuby starého humusu, ktoré vyzerali čoraz hrozivejšie a ktorých som sa popravde bála dotknúť.

„Všetko po záruke,“ usmial sa Simon.

„Aj zemiaky?“

„Mali včerajší dátum spotreby.“

„Mrkva, cibuľa, cesnak?“

„Preč, preč, preč!“

„Ale veď im nič nebolo. Kým neklíčia, nezelenejú alebo sa nerozkladajú, tak sú úplne v poriadku.“

„Po záruke! Po záruke!“ trval na svojom Simon. „Musel som ich vyhodiť.“

„DPČ s mojím životom,“ zamrlala som. „Takže na večeru si asi dačo objednáme, čo? A kde je šunka? Tá nebola po záruke.“

„Nie, ale písalo sa na nej, že ju treba zjesť do dvoch dní po otvorení, a bola otvorená viac ako dva dni, takže som ju vyhodil.“

„DPČ!“ zanáďavala som. „Na to nedáva pozor naozaj NI-KTO. NIKTO! Idem sa osprchovať a zoškrabať zo seba zvyšky z poľa a ty môžeš ísť zatiaľ do Sainsbury's a NAKÚPIŤ NE-JAKÉ POONDIATE JEDLO.“

„Veď ja som celý víkend triedil potraviny a strážil Petra! Úprimne, vypratávanie chladničky a skriniek by mala byť tvoja práca, najmä teraz, keď si nezamestnaná, ale aj tak som to pre teba urobil,“ protestoval Simon. „Nemôžeš zísť do obchodu ty?“

„Po prvé, NIE som nezamestnaná, snažím sa začať novú kariéru. Nesedím tu, nečítam časopisy a nejem sladkosti celý deň ako nejaká naničhodnica,“ (možno som trochu klamala), „takže neviem, odkiaľ si nabral dojem, že teraz musím robiť všetko v domácnosti. A po druhé, SPALA SOM NA POONDIA-TOM POLI, TRÁPILI MA CHROBÁKY A RISKOVALA SOM ŽIVOT, VŽDY KEĎ SOM ZAPALOVALA NEBEZPEČNÝ PLYNOVÝ SPORÁK, A TO VŠETKO LEN PRETO, ABY MALA TVOJA DCÉRA PEKNÉ SPOMIENKY NA DETSTVO, ZATIAĽ ČO TY SI VYHADZOVAL OBROVSKÉ KVANTÁ DOBRÉHO JEDLA!“ hučala som. „TY choď nakúpiť!“

Simon išiel nakúpiť. Vrátil sa šomrúc si popod nos, aké nehanebné sú ceny potravín. Tak mu treba za to, že všetko vyhodil. Aké úžasne je byť doma. Môžem sa tešiť na ďalšie týždne plné podobnej zábavy.

STREDA, 10. AUGUSTA

Dnes mi nenapadlo nič, čo by som mohla robiť s drahými deťmi, a tak sme šli do parku. Neznášam park. Park je miesto, kam mamičky chodia, keď ich vzácne zlatička privedú na pokraj zrútenia, takže musia byť v prítomnosti svedkov, aby náhodou neurobili niečo, čo by neskôr ľutovali. Niekedy rozmýšľam, koľko hodín som strávila v chladných, veterných parkoch, odkedy sa deti narodili, ale, pravdupovediac, celkové číslo ma deprimuje. Hlavná vec, že každý trepe o tom, ako žene v tehotenstve hrozí, že dostane hemoroidy, ale nikdy sa ani jedna osoba nezmieni o tom, že ich oveľa pravdepodobnejšie dostane kvôli hodinám, čo presedí v parku na studenej mokrej lavičke. No aspoň je leto, takže riziko, že dostanem hemoroidy alebo mi dačo omrzne, je trochu nižšie.

Nemôžeme prejsť cez posvätné portály do časti, kde sú ihriská, lebo som vzala aj psa, takže cíhame za bránami a mamičky s batolátami nás nevraživo sledujú, či náhodou nevbehneme dnu. Lebo keby sa môj pes vysral do pieskoviska a ja by som tým hovnom potrela oči ich anjelikov, MOHLI BY NAVŽDY OSLEPNÚŤ! Samozrejme, že si uvedomujem, aké je psie hovno nebezpečné, a tiež nestrpím ľudí, ktorí svojmu psovi dovoľia vyprázdniť sa na detských ihriskách. No neznášam zdesené syčanie mamičiek, ktoré sa ozve, vždy keď sa pes priblíži na pár metrov od brány. Peter a Jane sú, našťastie, dosť starí na to, aby som na nich v parku nemusela dávať neustále pozor. Peter sa pokojne pokúsi zlomiť si končatinu na preliezačkách aj sám a Jane sa teraz oveľa viac zaujíma o fotenie selfičok so Sophie na starý iPhone, ktorý odo mňa vymámila a teraz ho berie všade, hoci som jej vravela, že v parku mobil nepotrebuje.

Kým sa deti hrali, rýchlo som si skontrolovala e-maily. Ne-našla som nič zaujímavé – ďalší nigérijský generál chce odo mňa detaily môjho bankového účtu, aby naň presunul svoje milióny (Nemohla by som vymyslieť aplikáciu, ktorá by posielala spamy tým, čo ich rozosielajú?), obchodný reťazec Gap má ďalší výpredaj (Kedy nemá? Kupuje si niekto niekedy v tom obchode oblečenie za plnú sumu? Možno by som im mala urobiť aplikáciu na všetky výpredaje. Ach, už jednu majú. Dokelu.) a ešte jeden e-mail z náborovej spoločnosti, do ktorej som sa prihlásila. Takmer som ho vymazala, lebo hoci som starostlivo vyplnila všetky formuláre o svojich schopnostiach, záujmoch, oblastiach, v ktorých by som chcela pracovať a plate, aký by som prijala, zatiaľ mi poslali len neutíchajúci tok pracovných pozícií, ktoré nemali nič spoločné s mojím odborom, nachádzali sa osemsto kilometrov od nášho domu alebo ponúkali plat, ktorý predstavoval približne tretinu toho, čo som zarábala predtým. No najmä preto, aby som vyzerala, že robím niečo dôležité – a vyhla sa tak pozornosti iného rodiča a následnému rozhovoru – som ho otvorila a – čuduj sa svete! **BOLA V ŇOM PONUKA NA MOJE VYSNÍVANÉ ZAMESTNANIE!**

Tá pracovná pozícia bola dokonalá. Pracovala by som pre jednu z najnovších technologických start-upových firiem, čo vznikli za posledných päť rokov. Sídliť v sexi nablýskaných moderných sklenených kanceláriách, a nie v sivej budove v pochmúrnej priemyselnej zóne, a tie nablýskané kancelárie sa nachádzali len dvadsať minút autom od nášho domu.

Často som prechádzala okolo podobných budov s kancelárskymi a v predstavách som tísila nos na lesklé okná, čo sa odrážalo ako zrkadlá. Zjavne sú rovnako cool aj znútra (áno, možno som si ich aj gúglila. Niekoľkokrát). Sú svetlé, priestranné a plné bielych stolov a pekných ľudí. Dobré, možno si tých

pekných ľudí len predstavujem, ale som si istá, že ktokoľvek tam pracuje, je super a trendy a možno nosí hipsterské okuliare a slušné nohavice. A namiesto zbytočných dvojhodinových stretnutí ohľadom záležitostí, ktoré by sa dali vyriešiť jedným e-mailom, možno používajú skupinové konverzácie na whatsapp. A keď sa musia stretnúť, sadnú si na... čo ja viem... na sedacie vaky alebo čo. Počkať, chcem vôbec pracovať niekde, kde sú sedacie vaky? Mám takmer štyridsaťdva. Podarí sa mi dôstojne vstať zo sedacieho vaku? No pravdepodobne ich nemajú, takže to bude v poriadku.

Konečne by som robila niečo podnetné, náročné a zaujímavé, na rozdiel od starej práce, kde sa k najlepším momentom zaradilo vysvetľovanie pofidérnemu Edovi z účtovného oddelenia, že nie, zo svojho notebooku nemôže vymazať všetky stopy po tvrdom porne, ktoré „omylom“ stiahol. (V záchvate zlej vôle som vyhlásila, že internet sleduje všetko, čo na ňom robíme, takže mu nepomôže ani to, keby si kúpil nový notebook a starý hodil do rieky. Internet bude o tom porne stále vedieť a jeho manželka bude mať vždy možnosť zistiť, na čo sa pozeral.)

Plat je tiež veľmi dobrý. To by bolo skvelé, keďže odstupné za dobrovoľný odchod je takmer nenávratne preč a mne sa nepozdáva myšlienka, že by som nemala žiadne vlastné peniaze. Viem, že všetky idú aj tak na spoločný účet, ale vždy som naň prispievala a predstava, že budem „závislá“ od Simona, mi nejako leží v žalúdku. Jedinou nevýhodou tej pracovnej ponuky je to, že ide o prácu na plný úväzok.

Asi som sa o tom mala najprv porozprávať so Simonom, ale bola som taká nadšená, že moja vysnívaná práca mi doslova zaklopala na dvere (a v mysli som už utrácala svoj nový plat), takže som neváhala a odpísala agentúre, aby sa firme ozvali v mojom mene. Ach, aké úžasné by bolo, keby som ju získala!